

[Christmas Møller.]

pligtelser, naar Hensyn maa tages til, at det i første Række bliver Afsætningen af Landbrugsvarer, som vi søger at fremme, saaledes som vi har ønsket det, gennem vor Erhvervs- og Handelspolitik. Vi for vort Vedkommende har klart tilkendegivet — og er naturligvis utilfredse med, at vi er alene derom —, at vi ønsker en Afvikling, som fører over i den Told- og Handelspolitik, som stedse har været Konservatismens. Vi er parate til — ogsaa fordi der er sket, tror jeg, jeg kan sige, adskilligt, efter at Udvalget afgav sin Beretning — en fordomsfri Drøftelse i det kommende Udvalg af Ministerens Forslag samt af vort eget og andre Forslag, som maatte blive stillet. Vi mener, at der først og fremmest i Udvalget maa forelægges hele det Grundlag gennem Traktater, gennem andet Materiale, som vi i Øjeblikket har at bygge paa. Til en saadan Forhandling angaaende hele Sagen er vi for vort Vedkommende klar, og denne Forhandling skulde gerne resultere i — navnlig ogsaa naar henses til, at den højtærede Statsminister siger, at mere normale Forhold paa det økonomiske Omraade er ved at komme —, at man ikke borer sig dybere og dybere ned i et System, som har Socialismens Karakter, men i, at man stræber frem mod den Frihed paa Erhvervslivets Omraade, som i det lange Løb ene kan tjene dettes Tarv.

Jørgen Jørgensen: I alle Kredse, som har med Vareomsætning at gøre, er der Enighed om, at under de nuværende Handelsforhold er det nødvendigt med regulerende Foranstaltninger over for vor Import. Vilkaaret for at afsætte de Varer, vi producerer her i Landet, er, at vi kan sikre Indkøb af andre Varer i de Lande, som køber vore Produkter, ikke paa den Maade, at vi da til enhver Tid kan købe billigere disse Steder, ikke paa den Maade, at vor Handel, hvis det var frivilligt, altid tog saadanne Varer hjem, men i mange Tilfælde er en saadan Samhandel Vilkaaret for, at vi kan sælge vore Landbrugsvarer. Vi maa i stort Omfang købe Varer i bestemte Lande til en højere Pris, end vi kunde købe disse Varer til andre Steder.

Jeg mener selvfølgelig ikke, at den Form for Samhandel er tilfredsstillende, tværtimod. Hvis disse Vilkaar for Vareudveksling stadig opretholdes, vil det sikkert hindre den økonomiske Opgang, som ellers kunde forventes i Kraft af den mægtige tekniske Udvikling, vi er inde i. Men over for en Verden med spærrede Landegrænser og i en Tid,

hvor Selvforsyningsideen er i saa høj Grad raadende i de økonomisk førende Lande, som vi staar i Samhandel med, er Danmark under Nødvendighedens Lov. Vi drøfter ikke Spørgsmaalet, om vi vil Selvforsyning, eller vi ikke vil Selvforsyning. Det Spørgsmaal er for længst afgjort gennem de økonomiske Foranstaltninger, som de førende Lande i Europa gennemfører. Vi kan være imod dette System, vi kan mene, det er en uheldig Udvikling, vi er inde i, men alt dette er ikke i Dag værd at drøfte, det har ingen Interesse, for Sagen er afgjort, saadan er Vilkaarene.

Det danske Landbrug kunde ikke i disse Aar sælge sine Varer, hvis vi ikke havde et Instrument, hvorigennem vi kunde dirigere vore Indkøb derhen, hvor Køberne til Landbrugsprodukterne fandtes. De Handelsaftaler, som vi har truffet for at sikre Afsætningen af Landbrugsprodukter, og som har givet os en større Sikkerhed i vor Produktion og ogsaa skaffet større Priser hjem for vore Varer, nødvendiggør, at vi har en Ordning som den, vi har, eller noget tilsvarende. Vi kunde naturligvis, dengang Kravet om Importregulering blev rejst, være gaaet andre Veje end den Vej, der blev gaaet, men vi valgte denne Vej, fordi vi mente, at det var den lempeligste Form for Regulering, og at det var et smidigere Apparat under de givne Forhold, end andre Foranstaltninger, der kunde tjene det samme Formaål, vilde være.

Men vi maa tillige gøre os klart, at med den store Nedgang i vor Eksportindtægt, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har nævnt, har Danmark i Dag ikke Raad til at købe alle de Varer, som visse Dele af Befolkningen maaske havde Lyst til og maaske havde økonomisk Evne til at købe. Men vi har først og fremmest en Forpligtelse til at anvende den Valuta, der kommer hjem, til de Erhverv, som skal holde hele det økonomiske Liv i Gang i vort Land, og vi maa i disse Aar være indstillet paa, at visse Luksusvarer har det danske Samfund i Dag ikke Raad til at bruge sin Valuta til. Vi maa først og fremmest sikre den Valuta, der er nødvendig til de producerende Erhverv, og naar vi ikke har tilstrækkeligt til mere, maa vi undvære Indførsel af de Luksusvarer, Befolkningen kan undvære.

Det er disse Hensyn, der i sin Tid var afgørende, da Spørgsmaalet om Importreguleringsforanstaltninger blev rejst, og rejst af det danske Landbrug. Men efterhaanden som Tiden gaar og vi vinder nogen Erfaring paa disse Omraader, kan der være et og